

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **X. T. T.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2018, č. j. CPR-5064-5/ČJ-2018-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 6. 2018, č. j. 17 A 57/2018 - 32, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 4. 1. 2018 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje zastavila řízení vedené dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), v délce 1 roku. Žalovaná poté v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítla odvolání směřující proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Krajského soudu v Plzni, ten však jeho žalobu zamítl.

[3] Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku krajského soudu. Spolu s kasační stížností stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku.

[4] Stěžovatel namítá, že v případě vyhoštění by ztratil možnost hájit svá práva osobně, být v častějším kontaktu se svým právním zástupcem a aktivně se podílet na řízení o kasační stížnosti. V případě soudního přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění by

obecně měla být cizinci přiznána možnost setrvat na území i v době řízení o kasační stížnosti, jelikož v případě, že by došlo k realizaci vyhoštění, znamenalo by to obvykle nejen nemožnost stěžovatele hájit svá práva osobně, nýbrž mnohdy i zcela zásadní zásah do jeho života, zásadní narušení jeho soukromého a rodinného života a často by to bylo spojeno s nepřiměřenými a zásadními materiálními výdaji, a i s nevratnými důsledky.

[5] Stěžovatel odkázal i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015 - 23, v němž soud konstatoval, že pokud by byl stěžovatel se svou kasační stížností úspěšný, skutečně nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace žalobou napadeného vyhošťovacího rozhodnutí a možným vznikem bezprávní újmy stěžovatele. Takovou újmu lze (z povahy předmětného správního rozhodnutí) zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru stěžovatele.

[6] Co se týče proporcionality přiznání odkladného účinku a absence rozporu s důležitým veřejným zájmem, stěžovatel má za to, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nemůže negativně projevit vůči žádné osobě ani orgánu. Stěžovatel svým pobytem na území České republiky nikoho neohrožuje. Neexistuje ani nebezpečí toho, že by se ukrýval, že by dobrovolně nerespektoval eventuální výkon správního vyhoštění nebo že by dobrovolně nevystěhoval. Podobně pak neexistuje žádný důvod domnívat se, že by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žádosti nevyhovět, neboť žalobce podle ní neuvedl žádný relevantní důvod pro přiznání.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech důvodů a skutečností přednesených stěžovatelkou dospěl k závěru, že jsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.

[9] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“*

[10] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

[11] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako *dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení* před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní

moc rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 – 38).

[12] V nyní projednávaném případě stěžovatel svou žádost zdůvodnil požadavkem práva na spravedlivý proces, kterému by podle jeho názoru mohlo řízení za jeho nepřítomnosti na území České republiky jen těžko dostat. Dále zmínil zásah do jeho života na území České republiky, k čemuž kasační soud doplňuje, že stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem argumentoval soukromým a rodinným životem, tj. že má na území České republiky bratra.

[13] Kasační soud proto přistoupil k poměřování újmy, která by mohla stěžovateli vzniknout nepřiznáním odkladného účinku, a újmy, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Zásah do práv stěžovatele by byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný, protože by musel opustit území České republiky již předtím, než by Nejvyšší správní soud rozhodl o jeho kasační stížnosti. Nemohl by proto náležitě chránit své zájmy díky nemožnosti vystupovat v řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100). Naproti tomu nelze dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoliv újmu jiným osobám. V tomto poměřování proto lze dojít k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

[14] Pokud jde o možný rozpor s důležitými veřejným zájmem, je nutné poměřit zájem stěžovatele na ochraně jeho výše uvedených procesních práv se zájmem společnosti na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejném pořádku. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení je třeba vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality poměřovat intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího stěžovateli s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS). Jak již bylo výše uvedeno, újma způsobená stěžovateli nepřiznáním odkladného účinku by mohla být podstatná. Intenzita narušení zmíněného veřejného zájmu by naopak vzhledem k předběžné povaze přiznání odkladného účinku byla nízká nebo maximálně mírná s ohledem na skutečnost, že stěžovatel na území České republiky nepáchá trestnou činnost ani činnost nebezpečnou pro bezpečnost státu. Stěžovatel byl zadržen na Nový rok dne 1. 1. 2018 a byl vyhoštěn dne 4. 1. 2018 za to, že pobýval na území České republiky od 20. 12. 2017, ač k tomu nebyl oprávněn. Tímto však stěžovatel neohrožuje stát ani nenarušuje veřejný pořádek do té míry, aby vyhošťovací rozhodnutí nesneslo odkladu. Přiznání odkladného účinku by proto nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[15] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 6. 2018, č. j. 17 A 57/2018 – 32, rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2018, č. j. CPR-5064-5/ČJ-2018-930310-V234, i rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, tj.

rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 4. 1. 2018, č. j. KRPP-1489-15/ČJ-2018-030022.

[16] Soud však připomíná, že může usnesení o přiznání odkladného účinku i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). Z usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti rovněž nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu